

An aerial, top-down view of a large crowd of people, seen from above. The individuals are densely packed and appear as small, colorful figures against a light-colored, textured ground. The perspective creates a sense of scale and anonymity.

instantní životy

dokument čerstvé krve
českých spisovatelů

Instantní životy

Kolektiv autorů pod vedením Reného Nekudy

Youngbooks
Praha 2013

© René Nekuda a kolektiv, 2013
© Youngbooks, 2013

Předmluva

René Nekuda

Učitel tvůrčího psaní, jenž miluje příběhy, u kterých neodhadne konec. Vegetarián, který rád pije červené víno a kafe. Cestuje po světě a o svých cestách přednáší.

„Hele, příští rok budeme v našem divadle dělat sezonu v duchu instantních životů,“ prohodila kdysi moje kamarádka z Divadla Puls a mně bylo jasné, že tahle věta ovlivní mnoho.

A ovlivnila více než padesát mých studentů z různých kurzů tvůrčího psaní na Literární akademii.

Celý rok jsme totiž společně pracovali na krátkých povídkách, které se tu více, tu méně dotýkají instantních životů. Zkoumali jsme ten záhadný pojem ze shora, ze spodu, z prostředka i z různých stran.

Vznikla tak další pestrobarevná sbírka textů, která navazuje na loňskou s názvem *Ti, kteří kradou man-go*. Dohromady (a postupně) ožívá dokument českých začínajících autorů, ve kterém snad budeme pokračovat i v příštích letech.

Ale abych dostál instantnosti, pokusím se vám tento projekt představit v krátkých bodech:

- do konečné verze rukopisu se nakonec dostalo 22 autorů, od kterých si můžete přečíst 22 různých povídek
- publikované texty nejsou omezeny žádnou náladou (čili objevíte vtipné i velmi dramatické příběhy)
- věk autorů se pohybuje od 19 do 45 let
- všechny povídky měly předem stanovený rozsah 3 až 6 normostran
- nakonec se ukázalo, že téma „instantní životy“ je všude (zkoumání instantnosti v následujících příbězích je tedy velmi zajímavé a částečně i dobrodružné)

Mám převelikou radost, že dvacet dva statečných duší úspěšně bojovalo s prázdným papírem; že ho zaplnily svojí osobností, svým unikátním stylem a pohledem na život; že se nemají za co stydět a že určitě udělají radost, zabaví či donutí k přemýšlení spoustu lidí.

A kdo ví – třeba se některý příběh stane inspirací i pro divadelní scénář... Nechť se sbírce daří a ať se vám líbí, vážený čtenáři!

S velkým DÍKY za podporu začínajících spisovatelů,
René Nekuda

Rybník

Adam Váchal

Má rád strachy, běsů se bojí a po ránu stojí.

Děti na rybníce tupily nože bruslí. Ledovými puklami pronikal ke dnu jejich smích. Na balvanu pět stop pod nimi spočívalo ztuhlé tělo utopence. Seděl nehybně, dlaně na kolenou, vykroužené oči. Rty podobné pyskům sumce slepil mráz. Bez kabátce, šatů či prádla dřepěl tam s hlavou vzhůru a venku zatím začalo tát. Na popeleční středě už málo ledu v rybníce zbylo a paprsky poprvé zbloudily do hlubin. Zlato zmrzlých duhovek zablesklo se jak poklad za sirky. Bulvy nepohly se o píd'. Čekal bez vědomí, co by kamenem dohodil od břehu.

Na červené pondělí ploutve rozvířily bahno a ryby dostaly hlad. Hřbetem kapr zavadil o holou paži, pokrýval ji sliz. Slepence vlasů v řídkých trsech podléhaly vodním proudům, pijavice na špičce nosu hledala šťávu. Panenky ji těkavě pozorovaly. Ryba zalekla se jich, mrštně švihla ploutví, ale neunikla. Chňaply po ní dlouhé prsty a už ji rvaly do chřtánu. Špičaté zoubky trhaly šupiny až na maso. Ústa nasávala krev a jazyk chutnal oči. Byly podobné těm jeho, očím vasrmana.

Najedl se dosyta. Pařáty vypnul blány a zaplul do hlubin. Šmátral po břehu a švihal sebou vzteky, bral do rukou kameny, písek a zlostně vše odhazoval do tmy. Čelem ryl téměř v zemi, vykulená očiska třeštil každé jinam. Po chvíli si rval vlasy a vřeštil trhajíc kořeny leknínů. Ropuchu rozdrtil v dlani, a co zbylo, si prudce verval do tlamy. Pak náhle zastavil a bez hnutí se volně vznášel při dně. Naslouchal slabému hlasu. *„Než žabička vyskočí, košilečku namočím, než krkavec zakráká, sukničku si vymáchám, až raka vydra sežere, prádlo se mi vypere...”* Prackou hrábl do bláta, nahmatal kus porcelánu. Opatrně jej vytáhl ze špíny a upřel na něj zrak. *„Smáčím nohy u jezdu, do vody však nevlezu, studená je jako sníh a nesmím ležet v postelích...”* Pevně chytil hrneček do rukou a hnátama se odrazil ode dna.

Voda se za ním čerila. Doplavál zpět ke svému balvanu. Usedl na něj v podřepu. Hrníček svíral tak, aby nesklouznul zdobený poklop. Tiskl si kus křehkého nádobí k hrudi, polštářky prstů čistil zbytky zeminy, které zakrývaly modré ornamenty. Nakonec k šálku sklonil hlavu a opřel o něj tvář. Schoulený poslouchal na dně nočního rybníka dětskou ukořbavku. *„Měsíček už svítí, spát šlo luční kvítí, zavři oči do rána, než kohout křídly zamává.”*

Probudil se v blátě. Mísilo se s kvetoucí vodou. Chvilí ještě nasával kalnou tekutinu do žáber, pak ale vylítl jak ryba, po které chňapne ruka. Počáteční rozruch uklidnil pohled na kus modrobílého štěstí. Prudce s ním zatřepal, zároveň však dával pozor, aby neodhalil hrdlo. *„Rozčešeme zlaté vlásy, chlapci pletou své pomlázky, já ti pletu dlouhý cop, za vajíčko dej slípce zob.“*

Dávil se. Bil do hrudníku pěstmi a snažil se z krku dostat, co v něm uvízlo. Nakonec se povedlo a spolu s kostí vyvrátil zbytek vnitřností a masa karase, kterého před chvilí spořádal. Sotva se vzpamatoval, vytřeštil oči do podvodní mlhy. Vynořil se z ní rybí ocas velikosti dospělého muže. Jak přelud se během mžiku ztratil z dohledu vasrmana. Tomu vystřelily pazoury k hlavě, vyškubl si trs vlasů. Tělo zachvátil nezkrotný třas a nohy se samy odrážely ode dna, aniž by věděly kam. Šílená grimasa zkřivila tvář. Popadl hrneček a zběsile plaval k rákosí. Tam zahrabal se do bláta a skřekem naříkal. Když zklidnil se mu tep, zatřásl svou hračkou. *„Nechod' mé dítě k vodě, matička dojde ke škodě, mělčiny v hloubku se mění, když matička na blízku není.“*

Do večera ležel přikrytý bahnem, pak se konečně odvážil vylézt a plaval k balvanu. Svůj poklad položil mezi kameny, aby se nepřevrátil. Poté odplul za po-

travou. Nenarazil na kapra, úhoře ani jesetera. Musel se spokojit s várkou pulců, co třepetali ocásky u břehu. Vysál je do jednoho a polknul bez kousnutí. Když se vracel zpět, u valounu spatřil monstrum. Z rozečkané tlamy vystrkovalo dlouhé vousky a šmátralo s nimi mezi oblázky. Zploštělý ocas bez jediné šupiny přecházel rovnou v nízkou hlavu. Otočila se k vasrmanovi. Nehýbal se, ležel při dně a vyčkával. Zíral na dvě slabá světla velikosti korálků, neviděla ho, byla slepá. Ploutev náhle o něco zavadila a to tlumeně cinklo. *„Listí padá ze stromů, dcerunko, už pojd' domů, hrát si půjdeš další den, teď tě čeká krásný...“* Hrníček se převrátil a vasrman si prokousl jazyk. Vzduchová bublina mířila k vodní hladině. Vejral na ní s rukou nataženou. Nemohl na ní dosáhnout. Nemohl k ní plavat. Sumce se bál.

Doplaval téměř až ke břehu. Nad hlavou mu plávaly vrbové lístky. Lehl si do písku a ryl v něm drápy. Kousal se do kůže a kopal na prázdno do vody. Nahmatal škebli a ostrou hranou se jí řezal po tváři. Nakonec se schoulil do klubíčka a plakal. Malé bublinky plynu mu unikaly zpod zavřených víček. Tu mu k uším dolehla povědomá melodie. *„Než žabička vyskočí, košilečku namočím, než krkavec zakráká, sukničku si vymáchám, až raka vydra sežere, prádlo se mi vypere.“*

Vystartoval jak skokan z leknínu. Plaval za povědomým zpěvem. Přicházel od mělčiny spolu se zvukem čeřící se vody. Vasmán uviděl dvě bílé paže. Rejdily pod vodou, hrály si s bílou látkou. Přicházely ze světa nahoře. Matně rozpoznával postavu, které patřily. Byla to skvrna rozmazaných barev. Konečky plavých vlasů se jí náhodně smáčely ve vodě. Poslouchal melodii hypnotizován bílými prsty.

Připlul blíž. Bílé paže byly téměř nadosah. Pomalu se po nich natáhl. Náhle se zatočil celý svět a vasmán vyletěl prudce do vzduchu. Oči mu oslepilo slunce a ostrá bolest zachvátila hlavu. Chtěl nasát vodu, ale dostalo se mu pouze vzduchu. „Drž ho! Dělej, drž ho!“ skřípalo mu v uších. Nemohl se hnout, jazyk mu schnul, pokoušel se z něj nasát zbytky vody. Rána do hlavy mu sebrala vědomí. Probral se po chvíli. Zmohl se jen na pravidelné otvírání a zavírání tlamy. „Neboj, Anče, ten už nikam neuteče. Však ony mu ty šosy rychle uschnou.“

Ohyzda

Petra Macháčková

Měla bych nosit brýle na dálku. Věšák mi neodpovídá na pozdrav. I slepý chameleon mění barvu kůže podle okolí.

Leoš si otevřel vlastní bar. Přemejšlel, jak mu vdechnout život. Uvažoval, že zvolí speciální jméno, třeba Suchá dáseň, kde by jednou za měsíc pořádal sešlost místních seniorů. Při představě, že by se mu bar plnil důchodkyněmi o jednom hodinovém kafičku, tuhle možnost zamítl. Jeho lokál nebyl velkej, ale všichni kámoši by se vešli. Lámal si hlavu, bezradně vzdychal za barem a jeho manželka Milena si rvala vlasy. Leštil sklenice a vymejšlel speciální alkoholový akce. Ponožky od Beefeatera za dva Beefeaterý s Colou, nakládanej hermelín za deset piv, klíče od záchodu za libovolnýho panáka + zelená. Celkem se mu dařilo, jelikož měl dobrý kamarády, nás, který jsme u něj poctivě chlastali.

Jednoho dne mi Leoš řval. Přijal jsem hovor a skutečně. Řval nadšením, protože konečně našel originální způsob, jak svůj bar vypucovat, za což ho údajně manželka Milena pochválila a nechala se slyšet, že konečně jedná jako dospělej chlap.

Z technickejch důvodů na tejden zavřel, aby v pátek

slavnostně představil podruhý nově otevřenej bar. Poctivě jsme ten pátek nepili na tajňáka v práci. Já proto, že jsem právě nastoupil do nový banky, a tak jsem nechtěl riskovat, že se špatně uvedu.

Otevíračka byla stanovená na devátou hodinu. Leoš hrdě stál před dveřmi, hospodská zástěra ho objímala kolem pasu. Vstoupili jsme. Nad barem visela fotografie ohyzdně sešlýho chlapa s mastnými přerostlými cancoury, který na zátylku plynule přecházely na límec natrženého vaťáku. Dál už nás rám nepustil. Nasupenej nažloutlej výraz, malý zarudlý očka a americkéj úsměv plnej průvanu. Pravý oko, který se zdálo bejt větší než levý, na nás zíralo. Ta podobizna byla stejně obludnýho rozměru jako obsahu.

„Jen pojd'te dál, chlapi. Posad'te se,“ hnal nás Leoš na stoličky a vyházel podtácky s obličejem toho ohyzdnýho chlapa. „Je libo půllitřiček?“ načepoval pivo do sklenic, na oroseným skle zase ten ohyzda.

„Leoši, to nemyslíš vážně?“ prohlížel jsem si půllitr.

„A to není všechno, přátelé!“ kmital ukazováčkem směrem k záclonám – ohyzda, polštářům na lavicích – ohyzda, záchodům – ohyzda s buřinkou na hlavě, a ohyzda s domalovanou rudou sukní. Dámy a pánové, račte vstoupit podle pohlaví.

„Boží!“ nasadil Leoš nadšenej výraz. Vzápětí nám vyprávěl, jak v průchodu metra před turnikety stojí

fotolab, kde u prázdný kabinky našel snímek ohyzdy. V podřepu si ji prohlížel. Zvěčněnej obličej Leoše natolik šokoval a zhnusil, až se mu neskutečně zalíbil. Usoudil, že není lepší způsob, jak tuhle vyhozenou fotografii oslavit, než ji pasovat na maskota svého baru. Na výzdobě nešetřil. Cokoliv, kde by ohyzda našel uplatnění, se stalo originální dekorací.

Leoš byl šťastnej, že má konečně speciální nápad. My byli taky šťastný, protože se důchodkyně od jeho baru držely v uctivý vzdálenosti.

Zpětně mi dochází, co se tenkrát nejspíš stalo.

Jednoho odpoledne Leoš stál na svém místě u pípy. Leštil ohyzdu po obličejí na sklenici, jednu po druhý. Ohyzda se třepotal v průvanu na okně. Na záclony byl Leoš obzvlášť pyšnej. Hrdě se na třepotající ohyzdu usmál, když v tom, ohyzda stál před ním.

Šokovanej výraz v zakloněný hlavě opřené o smrdutej vařík. Cívil sám sobě do dvacetkrát zvětšený tváře nad barem.

„Ohyz, oooh...!“ praštil Leoš pěstí o pult.

„Chtěl jsem totiž,“ podrbal se ohyzda zaprasenou rukou za uchem. „Totiž, pán šéf, nemáte pár drobných?“

„Posaď se, kamaráde, nic se neboj,“ oběhl Leoš bar, aby usadil vzácnýho hosta. „Kdo jsi? Totiž... jak

ses tu vzal?“

„Pán šéf, já to nebyl!“ kejvnul na svojí ohyzdnou zvětšeninu nad barem.

Leoš se rozesmál: „Nic se neboj a promiň, že jsem si tě vypůjčil, ale ten tvůj obličej mě naprosto dostal!“

„Pán šéf, já tohle nečekal. Říkám si, takovej nóbl podnik, tady maj určitě zlatý srdce, bodějť! Tady daj starýmu chlapovi pár drobných... ale tohle sem fakt nečekal. Vy mě tady, pán šéf, koulíte ze všech stran!“ zamhouřil pravým okem na podtácek. Pravý oko z podtácku na něj. „To je to zdravý, pán šéf, bodejť! To je majstrštyk, krásná práce.“

„Kamaráde! Kdykoliv budeš mít hlad, zastav se. Dostaneš polívku a všechno. Pivo!“ natočil a postavil před něj půllitr jako podepsanej.

Povídali si a Leoš se seznámil se svým idolem, místním bezdomovcem Stanem. Ten se mu svěřil, jak je dneska všechno děsně drahý. Drobný se neválej na ulici, ani v telefonních budkách a už ani ve fotokabinkách, kde se omylem vyfotil. Pokoušel se totiž ze škvíry automatu vylovit zaseklou dvacku. „Čtyři kusovky jsem za to moh mít, pán šéf!“ vzdychl a Leoš mu dojatě připálil jednu z krabičky darovanejch Spartek.

„Stano, nevypadáš dobře,“ podsunul Leoš ohyzdovi další pivo, v hlavě bláznivej plán. „Běž a zeptej se, jak se daří mému dobrýmu kamarádovi v nový práci,“

nabádal ho. „Pracuje tady v bance, je to o dva baráky níž. Víš jak je na Můstku u metra ta kancelářská budova? Jako od koně dolu, když se podíváš, tak je to ten prosklený barák nalevo před eska... před jezdícíma schodama.“

Stano kývl a napil se z okatýho püllitru.

„Běž tam, ale rovnou za ředitelem, rozumíš. Ten můj kamarád je zlatej kluk. Trápí se chudák. Má to teď těžký. Táta se s ním pohádal, on na to dost trpí. Běž za ředitelem a zeptej se ho, jak se má kluk, jestli se mu v tý nové práci daří. A víš co? Klidně si od něj půjč nějaký prachy. Velký bance to nebude vadit. Pak se vrať sem a já ti dám žebírka. Porci pro čtyři,“ vyprovázel ho Leoš. Do vaťáku mu strčil účtenku od Staropramenu, na kterou mu pro jistotu napsal moje jméno.

Stano šel a nechal se sebevědomě ohlásit přímo u asistentky ředitele.

Seděl jsem za svým stolem, ťukal do počítače a těšil se, že si večer skočím k Leošovi na pivo. V tom se mi na displeji telefonu zobrazilo přímo ředitelovo jméno. Polil mě pot. Proč volal osobně? Asi jsem něco podělal.

„Podívejte, pane Herčík,“ spustil rovnou ředitel. „Právě jsem tu měl vašeho pana otce.“ Jestli mě předtím polil pot, teď jsem v něm čvachtal.

„Ptal se mě, zda se synovi dobře vede v novém zaměstnání a zda mu nedělá ostudu, což jistě dokážu pochopit. Pan otec zřejmě není místní. Také se mě ptal, zda bych mu mohl jaksi vypůjčit menší finanční hotovost, což jsem přirozeně odmítl. Podívejte se, pane Herčík, rád bych, abyste pochopil, že takového chování se neslučuje s firemní politikou naší instituce. Do budoucna bych se rád těmito situacím vyvaroval. Jistě chápete.“

„Já se strašně omlouvám, pane řediteli! Už se to nikdy nestane, omlouvám se. Omlouvám se, nezlobte se, hned to dám do pořádku,“ omlouval jsem se velmi omluvným způsobem.

Se svým otcem nejsem v kontaktu už pět let, co si ten čůrák myslí? Takže mi zničí celej život a teď mi ještě bude dělat ostudu?“ Praštil jsem pěstí do stolu, až mi nadskočila klávesnice a zavolal mu.

„Ty čůráku! Co si o sobě myslíš? Pět let nejsme v kontaktu! Celej život si mi zničil a teď mi ještě budeš dělat ostudu v nový práci?!“ rozeřval jsem se přes celou kancelářskou kobku.

„Co? Jsem v Německu, o čem to mluvíš?“

Ticho na obou stranách.

Po práci jsem zašel na vytoužený pivo k Leošovi. Potřeboval jsem zapít tu zlost. Neskutečný, ještě se se mnou bude fotr hádat a vytýkat mi, že jsem úplně

mimo!

Už od dveří se na mě smál Leoš obklopenej ohyzdou ze všech stran.

„Kamaráde! Jak to šlo v práci? Vypadáš trochu rozhozeně!“ natočil mi ohyzdnej půllitr.

Neuvěříš, co se mi stalo. Dneska mi volal ředitel, že prej se u něj v kanceláři stavit můj fotr, se kterým nejsem pět let v kontaktu a prej se na mě ptal a dokonce od něho chtěl půjčit prachy. Tak volám tomu čůrákovi, co si to jako dovoluje a on, že prej je v Německu!?“ napil jsem se vášnivě.

Leoš se popadal za břicho a vybídl mě, ať se otočím. Tam pod třepotající se záclonou s motivem ohyzdy seděl Stano upatlaný od žebírek. Porce pro čtyři. Byl jsem v šoku. Leoš mě poplácal po rameni.

„Nezlob se, kámo! To je Stano, jsem ho prostě musel za tvým ředitelem poslat. Jenom tak z hecu,“ řeh-tal se.

Tenhle houmles v děravým, sradlavým vaťáku, se vydával za máho tátu? Udělalo se mi šoufl.

Nemohl jsem to jen tak nechat a vydupal si u Leoše, že svůj bar propůjčí bance na firemní večírek, kde bude všechno zdarma. Manželka Milena si rvala vlasy, ale ředitel se mi po několika panácích a s kravatou nakřivo omluvil. Prej si o mym otci myslel, že je to bezdomovec a ne uznávaný kavárník. Vyrozuměl tak z dekorace,

jelikož je to vzdělanej chlap a ředitel k tomu.

Opáčil jsem panu řediteli, že nejbohatší lidi vřdyc-
ky vypadaj jako největší nuzáci, protože korunka ke
korunce, ale to přece banka ví.

Kočky

Jana Matůšová

Milá povaha, zuby do naha a... tramín ve skleničce.

„Dnes nevrníš, Míno. Máš strach? Pojd', vyskoč si na posledy na můj klín, budu tě chvíli hladit.“ Mína neochoťně obešla staré piano a vyskočila na nízkou klavírní stoličku.

„Nemám se čeho bát. Podívej, já mám ještě mrštné tělo. To ty už jsi seschlá stařena, co pořád klimbá v křesle. Máš kostnaté prsty a hrubé dlaně.“ Rozálie se zadívala z okna a smířlivě pozorovala oblíny výcho-doanglických kopečků halících se do večerní temně zelené. Vyhlížela očekávaného návštěvníka, i když věděla, že nepřijde ani dřív, ani později, ale právě včas.

„Myslíš, že bych měla postavit na čaj? Pije vůbec čaj?“

„Pije, nepije! Čaj pro toho tvého pana váženého tě zajímá víc, než já. Koukni, miska na mléko je prázdná. A ve spíži je houby s octem.“

„Je prázdná, protože nedopíjíš, Míno. Nechci, aby po nás zůstal nepořádek, až odejdeme... Určitě přijde Farfarello.“

„Koho zajímá, jakej čert tě odtáhne, já nikam nejdu, tss.“

„No tak se nerozčiluj, drahá.“

„Rozčiluješ mě. Ty si zasloužíš peklo. Ty jsi travička. Jen si vzpomeň na Jamese.“ Jen dobrý pozorovatel by si všiml, že se na stařenčině tváři objevila další z vrásek, když přišla zmínka na Jamese. Nalila mu do oblíbené bylinné pálenky kurare. Sehnala ho od samotářky, co žila za městem a tvrdila, že má indiánské předky. Nestrpěla by, aby ten důstojný muž víc zchátral. Věk ho připravil o rozum, důstojnost a z jeho stařeckých pošetlostí si utahoval celý Brighton.

„Ještě teď vidím jeho vykulené oči, když se dusil. A co uděláš? Přikryješ ho dekou,“ Rozálie povytáhla deku k prsům, aby hrála stejně jako vzpomínky na milovaného muže.

„Když hrál na piano... žila jsem. Hrál, dokud jsem neusla, hrál k oslavě čerstvě vymačkané šťávy z pomeranče, hrál requiem za každou slzu, co nepadla za lásku k vlasti. Hrál a tancoval se mnou nehybně po pokoji, po starých parketách. Každý den mi chybí jeho hudba. Každý den lituji, že se s ním na věčnosti nesetkám, protože on šel rovnou za světlem.“

„Jo, a pro tu lásku jsi ho otrávila.“

„Nechtěla jsem, aby se s pomočenými kalhotami toulal městem. Dezorientovaný, zmatený. A dovol, drahá, abych ti připomněla kostelní myš, kterou jsi sežrala. To sis mohla odpustit. Měla sedm mladých,

kterí pošli hlady. Stále si myslíš, že s Farfarellem odejdu sama?“

„Jasně. Tys zamordovala chlapa. Já jsem jenom přítulná kočička se zvířecími pudy.“

„Pudy tě nutily ji hodiny trápit? Nemohlas ji sežrat rychle?“ vrznutí kliky přerušilo tok výčitek.

„Jsem rád, mé dámy, že jsem vás zastihl v dobrém rozmaru,“ usmál se a odhalil řadu bělostných zubů. Vůbec nevypadal jako vyslanec z temnot – nažehlený oblek z teplé vlny, černé vlasy pečlivě uhlazené pomádou.

„Farfarello! Čekaly jsme tě.“

„No, já rozhodně ne.“

„No tak, Míno, nebuď nezdvořilá. Musíš ji omluvit, Farfarello, přece jen je to už náladová kočička.“

„Obě jste rozkošné, mé milé.“

„Málem bych zapomněla – mohu ti nabídnout šálek čaje?“

„Ne, děkuji, právě jsem jeden vypil s Jamesem.“

„S mým Jamesem? Vždyť žil jako světec, skoro asketa, co proboha... Co dělá tam u vás?“

Farfarello elegantně vrátil na hlavu klobouk, který zdvořile při příchodu sňal.

„Nejen myš zmizela z fary. Pamatuješ na Anku?“

„Farářovu hospodyni?“

„Ano, tak za tu u nás James pobývá, ať je jí lehká zem.“

„Bídák, tss! Travička a chlípník. No, tak už si ji teda vem, ať to máme za sebou. Konečně se shledáte, Rozálie, sbohem.“

„Ano, Míno, rozluč se s Rozálií, jen my dva totiž odcházíme. Když Jamesovi pomohla ze světa, prokázala mi tím nevypověditelnou laskavost. Rozálie k nám nepatří.“ Galantně se sehl a políbil hřbet křehké ruky. „Na věčnost, Rozálie, za chvíli pro tebe pošlou někoho od Gabriela. A vezmi si s sebou něco hodně teplého, nahore se tolik netopí.“